

Ruža Rialpa: 21/22. studeni, 1937.

Potaknut svojom pobožnosti prema Djevici Mariji, koju se zaziva kao Ružu Otajstvenu, molio je da mu Gospa pokaže kojim putem treba ići i to putem posebnog znaka koji je zatražio: zatražio je da mu da drvenu pozlaćenu ružu ako Bog želi da...

15.11.2012.

1936., izbijanjem Španjolskog građanskog rata, vjerski su progoni dobili još dublju notu nasilja pa je

otac Josemaria Escriva morao pobjeći pronalazeći utočište u nekoliko mjesta uzastopno u Madridu. Za to je vrijeme morao odgoditi svoj projekt širenja apostolata Opusa Dei u druge zemlje.

19.studenog, 1937., on i nekolicina vjernika Opusa Dei krenuli su na putovanje preko Pirineja u Andoru, kako bi ponovo ušli u onaj dio Španjolske gdje Crkva nije bila proganjana.

Ocu Escrivi nije bilo lako odlučiti napustiti Madrid. Njegova su ga duhovna djeca na to natjerala kako bi spasili njegov život. Dopustio je da ga nagovore jer će u drugoj zoni Španjolske moći slobodno nastaviti Opus Dei i moći će ponovo uspostaviti kontakt s brojnim studentima koje je poznao, a koji su se borili na bojištu. Isidoro Zorzano će ostati u Madridu i bit će u kontaktu s drugim ljudima iz Opusa

Dei koji su tamo i s njegovom obitelji. Vicente Rodriguez Casado, Alvaro del Portillo i Jose Maria Gonzalez Barredo ostat će u različitim ambasadama gdje su pronašli utočište.

Pedro Casciaro, Francisco Botella i Miguel Fisac, zajedno s ocem Escriva, Jose Maria Albaredom i Juanom Jimenez Vargas, proveli su noć s 21. na 22. studenog, 1937., u onome što je bio župni dvor župne crkve u Pallerolsu, malenom zaselku udaljenom milju, dvije od mjesta Vilaro. I crkva i župni dvor bili su razrušeni. Vodič ih je doveo u malenu sobu na gornjem katu čiji je jedini prozor bio zagrađen i čiji je pod bio prekriven slamom.

Uz slabašno svjetlo svijeće, Casciaro je vidio uplašen i obeshrabren izraz lica oca Escriva kakvog ga nikada prije nije vidio. Otac Escriva se snažno, ali tiho, prepirao s Jimenez

Vargasom. Botella, koji je bio bliži i mogao čuti dio njihovog razgovora, rekao je Casciaru da otac Escriva osjeća kako nije trebao napustiti članove Djela koji su u Madridu bili u opasnosti i da se želi vratiti u glavni grad.

Otac Escriva proveo je noć u molitvi, tiho jecajući, rastrgan između potrebe za slobodom kako bi nastavio Opus Dei i svoje svećenstvo, i osjećaja da bi trebao dijeliti sudbinu članova Djela i svoje obitelji koji su ostali u Madridu. Usred izuzetno teškog nutarnjeg sukoba, učinio je nešto što nikada prije nije – zatražio je nadnaravni znak kako bi razriješio svoju dvojbu. Potaknut svojom pobožnosti prema Djevici Mariji, koju se zaziva kao Ružu Otajstvenu, molio je da mu Gospa pokaže kojim putem treba ići i to putem posebnog znaka koji je zatražio: zatražio je da mu da drvenu ružu ako Bog želi da

nastavi svoj pokušaj prelaska u drugu španjolsku zonu.

Kada su se ostali ujutro probudili, otac Escriva bio je duboko potresen. Tijekom noći, kada je otac Escriva protestirao kako nema snage prijeći preko planine, Jimenez Vargas mu je rekao, „Mi ćemo Vas prenijeti na drugu stranu, mrtvog ili živog.“ Ali ovog jutra, ni Jimenez Vargas ni itko drugi nije ništa rekao. Otac Escriva sam je napustio sobu, vjerojatno da bi se pomolio u razrušenoj crkvi. Kada se vratio, lice mu je zračilo radosti i mirom. U svojoj je ruci držao pozlaćenu drvenu ružu. 1936., kada je policija razorila crkvu, slomili su izrezbareni i pozlaćeni ures oltara i iznijeli su ga van da ga zapale. Ruža, koja je vjerojatno sačinjavala okvir od ruža koje su zaokružile sliku naše Gospe od Krunice, je preživjela. Otac Escriva vidio je to kao znak kojeg je tražio.

Odmah je zatražio ostale da pripreme sve potrebno za slavljenje Mise. Uvidjevši promjenu u njemu – svi su ga čuli kako tijekom noći jeca – shvatili su da mu se dogodilo nešto nadnaravno, ali nitko ga ništa nije pitao. Nakon Mise su još jednom pregledali svoje staze preko Pirineja. Otac Escriva hodao je čvrstog koraka, noseći pozlaćenu ružu.

Otac Escriva rijetko je govorio o tom događaju. Kada bi ga pitali za ružu on bi obično promijenio temu ili bi se ograničio na komentar kako je naša Gospa Ruža Otajstvena. Otac Del Portillo, njegov najbliži suradnik i prvi nasljednik, objasnio je zašto otac Escriva obično nije govorio o ovome ili o drugim nadnaravnim milostima koje je primio: „Prije svega, iz poniznosti, jer je on bio protagonist ovih događaja, onaj koji je primio Božje posebne milosti, njegove ‘nježnosti’, a kojih je u povijesti Djela bilo mnogo. Drugo, nije želio čak ni

da njegova djeca znaju za te duhovne božanske usluge, kako bi svi znali i shvatili da trebamo činiti Opus Dei, ne zbog čuda, već zato što je to Božja volja.“

Odlomci iz *Neuobičajene vjera: Rane godine Opusa Dei*, autor John F. Coverdale, te *Božjim tempom* autor François Gondrand.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/ruza-rialpa-21-22-
studeni-1937/](https://opusdei.org/hr-hr/article/ruza-rialpa-21-22-studeni-1937/) (27.03.2025.)